

Editorial

Vážení přátelé,

přichází k vám první letošní číslo České urologie a mně se dostalo při této příležitosti cti vás oslovit „editorialem“. Jen těžko se v této souvislosti mohu vyhnout klíčovému tématu letošního roku, kterým jsou volby do výboru České urologické společnosti. Skutečně, čtyři roky utekly jako vítr a my se opět všichni můžeme vyjádřit k tomu, kdo by nás měl zastupovat a kam by česká urologie měla směřovat.

Co se vlastně za ty poslední čtyři roky změnilo a co se více či méně podařilo? Jsem si samozřejmě vědom svého potenciálně zúženého pohledu na svět kolem nás, ale přesto si dovoluji začít výčtem pozitiv.

Počet členů naší společnosti se zvýšil zhruba o 50, převážně mladých urologů, a vzrostl i počet aktivně spolupracujících rezidentů. Na podporu vzdělávání mladých urologů byly v letech 2016–2018 vydány téměř dva miliony korun a snad i díky tomu úspěšně prošlo atestačními zkouškami několik desítek nových kolegů. Obor si tak udržuje personální životaschopnost, i když ani to ještě nezajišťuje dostatek odborníků ve všech krajích.

Každý rok se podařilo úspěšně uspořádat výroční konferenci s více než tisícem účastníků, významnými mezinárodními hosty, přítomností náměstka ministra zdravotnictví, ale i s „live“ přenosy špičkových urologických výkonů a zajímavým odborným programem. Kromě výroční konference se každoročně koná Jarní Edukační Urologické Sympozium (JEUS), cykly seminářů v jednotlivých krajích i kurzy „Školy funkční urologie“.

Společnost každoročně hospodařila se ziskem v řádu několika set tisíc korun.

Vedení společnosti či jeho zástupci aktivně vstupovali do jednání o úhradách urologických výkonů či léčebných pomůcek. Byla připravena a většinou i přijata řada registračních listů nových výkonů.

V novém zákoně o specializačním vzdělávání se podařilo udržet samostatný urologický kmen. Akreditační komise ve spolupráci s výborem připravila nový vzdělávací program, který přinese absolventům oproti předchozí verzi určité zjednodušení.

Přibyla celá řada nových docentů a profesorů urologie, což zvyšuje reputaci oboru. Do života se podařilo uvést nový nastavbový obor „Onkourologie“, což je klíčové pro udržení naší role v léčbě urologických nádorů v budoucnu.

Každoročně se konají setkání SAU a GPPU. Obě tyto organizace jsou aktivní a úzce spolupracují s výborem společnosti.

Podařilo se uspořádat akci pro veřejnost prezentující náš obor a po roce je plánováno její pokračování.

Návštěvnost webových stránek ČUS každoročně stoupá. Rozběhl se navíc projekt Twitter, což zvyšuje informační nabídku o dění ve společnosti – minimálně pro ty, komu tento typ komunikace vyhovuje.

Samozřejmě, že lze najít i negativa a smyslem této úvahy rozhodně nebylo vytvořit nějaký chvalozpěv.

Celé zdravotnictví bojuje s kritickými personálními problémy a situace se zřejmě v dohledné době zásadně nezlepší. Vztaheno na náš obor je evidentní, že urologů, ale i dětských urologů, by mělo být více, hlavně v některých regionech. Zásadním způsobem se za poslední čtyři roky zhoršila situace se středním zdravotnickým personálem, což se nějakým způsobem dotýká každého z nás. Šance na výrazné zlepšení není reálná.

V postgraduálním vzdělávání lékařů panuje s příchodem nového zákona naprostý chaos. Celý systém je navíc příliš komplikovaný a sešňerovaný zbytečnými formálními regulacemi, což ale ČUS změnit nemůže. I konkrétní výuka by mohla být po obsahové a hlavně po praktické stránce kvalitnější.

Úhrada za velkou část výkonů je stále ještě nedostatečná, stejně jako platy lékařů.

Urologie jako obor zaznamenala v posledních letech poměrně značné ztráty v oblasti léčby ženské inkontinence nebo v onkourologii. Je to sice do značné míry celosvětový trend, ale smířit se s tím nemůžeme.

Žijeme navíc ve světě, který se rychle mění, stará pravidla jsou často porušována a nejsou nahrazována novými. Celé to vede k obecně špatné